

det er sket endnu, bortset fra den Forhandling, der blev ført oppe i Landstinget. Jeg skal nævne nogle enkelte Punkter, som synes mig mindre heldige.

Oversættelser ere nu beskyttede i 10 Aar, medmindre Forfatteren selv besørger en Oversættelse. Men fremtidig skulle de her i Landet være beskyttede i 50 Aar efter Forfatterens Død, ligesom andre Værker. Det vil altsaa sige det samme som, at Oversættelser først blive frigjorte efter 100 Aars Forløb. Det kan jo være en forholdsvis ung Mand, der lever længe efter at have skrevet sit Værk, men først 50 Aar efter hans Død ere Oversættelserne af hans Værk ikke beskyttede længere. Det forekommer mig i det hele taget, at denne Tidsgrænse af 50 Aar baade i dette og de andre Forhold virker som et rent og skært Forbud; man kunde lige saa gerne bestemme, at det helt skulde være forbudt.

Jeg synes i Virkeligheden, det er at gaa for vidt nu at indføre den samme Beskyttelsestid for Oversættelser i det foreliggende Lovforslag, og jeg maa meddele, hvad maaske ikke er det høje Ting bekendt, at forskellige Presseforeninger her i Landet ogsaa have protesteret imod denne Bestemmelse. Jeg nævnedes før, at Forlægger-, Kunstner- og Forfatterkorporationerne vare hørt. Endvidere har den højtærede Minister oplyst, at ogsaa Journalistforeningen er hørt. Det vil sige, det er Journalistforeningen her i København. Men den repræsenterer jo ikke hele den danske Presse. Journalistforeningen i København er en ganske udmærket Forening. Jeg er selv Medlem af den, og paa de Omraader, hvor den virker, synes jeg, den gør et godt Arbejde. Men derfra til at slutte, at den repræsenterer hele den danske Presse, er der alligevel et stort Spring. Det viser sig nu ogsaa, at der er en hel Del Presseorganisationer, som protestere imod enkelte Bestemmelser i dette Lovforslag, og disse Presseorganisationer burde den højtærede Minister have hørt, samtidig med at han hørte Journalistforeningen. Foreningen for Højrepræsenten i Provinserne, Foreningen for Venstreblade i Danmark, Organisationen af Bladudgivere i Provinserne og Socialdemokratisk Presseforening have ved deres Formænd indsendt Andragende til Rigsdagen om at tage det foreliggende Lovforslag under grundig Overvejelse, idet man oplyser, at disse 4 Foreninger ikke ere blevne spurgt om deres Stilling, inden Danmarks delegerede udsendtes til Berlinerkonferen-

cen, „uagtet“, sige de, „vi dog ere stærkere interesserede i denne Sag end Forlæggerkorporationen, idet Forlæggerne kunne fordele de Omkostninger, de nye Bestemmelser medfører for dem, paa den Pris, de sætte paa Bøgerne, medens Bladene ikke kunne fordele de øgede Udgifter, men maa bære disse alene“, og saa hævdes det, at disse Udgifter i Løbet af faa Aar ville blive meget følelige. Det tilføjes, at „ifald den høje Regering og Rigsdag ophøje til Lov den nye § 4 i Forslaget om Forfatterret og derved ophæve den nugældende Ret til frit at oversætte de Værker, som ikke ere blevne oversatte inden Forløbet af 10 Aar efter deres første Udgivelse, vil den danske Presse blive paalagt en Skat, der hurtig vil komme til at dreje sig om mange Tusinder af Kroner aarligt, idet Pressen vil blive voldgiven en international Bureau-Trusts Forgodtbefindende med Hensyn til de Honorarer, der fordres for Oversættelsesretten til de Feuilletoner, Bladene benytte“. Disse 4 Foreninger andrage derfor om, at det med Hensyn til Oversættelsesretten maa have sit Forblivende ved de gældende Regler.

Det forekommer ogsaa mig, at 10 Aar maa være tilstrækkelig Beskyttelse paa dette Punkt. Det er dog en temmelig lang Tid. Særlig i vore Dage, da alting gaar med Jernbanefart, hvor Udviklingen skrider saa hurtigt frem, er 10 Aar en meget længere Beskyttelse paa dette Omraade end i gamle Dage. Jeg skal nævne, at en af de ærede Landstingsmænd, hvis Nummer jeg ikke husker — hans Navn kan jeg nok huske, men det maa jo ikke nævnes her; det var Højres Ordfører, en bekendt juridisk Professor —, udtalte i Landstinget angaaende disse 10 Aar: „Stor praktisk Betydning faar det ikke, thi det er de færreste Værker, som nogen efter 10 Aars Forløb tænker paa at oversætte“. Men naar man ikke mener, at det faar nogen videre praktisk Betydning, hvorfor saa forandre det? Hvorfor saa ikke bibeholde den nuværende Ordning? Jeg haaber, at Forslaget kommer til en kort Udvalgsbehandling i Folketinget, og jeg vil da gerne henstille, at vi bibeholde den nuværende Tidsfrist for Beskyttelse paa dette Omraade. Maa jeg erindre om, at medens man her siger 10 Aar og 50 Aar efter Forfatterens Død, gives der med Hensyn til Patenter, Opfinderes Ejendomsret, i Reglen kun Eneret paa 15—20 Aar.

Endvidere indføres der i den foreliggende Lov en helt ny Bestemmelse for Tidsskrifterne, hvorved man fremtidig vil